

jelsen til betænkningen oplyst, at de ønsker at tage ændringsforslag nr. 3 tilbage.

Ønsker nogen at optage disse ændringsforslag? (*Ophold*). Da det ikke er tilfældet, er ændringsforslagene bortfaldet.

Lovforslaget og ændringsforslagene sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1 vedtoges med 90 stemmer mod 15; 1 stemte (ved en fejlafstemning) hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 2 forkastedes, idet 2 stemte for, 102 imod.

Ændringsforslag nr. 5 betragtedes som forkastet efter forkastelsen af ændringsforslag nr. 2.

Kl. 10.35

Ændringsforslag nr. 6 vedtoges uden afstemning.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Anden behandling af lovforslag nr. L 162: Forslag til lov om ændring af lov om elforsyning, lov om tilskud til elproduktion, lov om varmforsyning og lov om kommunal udligning og generelle tilskud til kommuner og amtskommuner. (Modregning ved kommuners afståelse m.v. af energivirksomheder, sikring af el- og varmepriser, forbrænding af kød- og benmel, søledningsanlæg til mindre øer m.v.). Af økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen).

(Fremsat 20/2 2003. Første behandling 27/3 2003. Betænkning 14/5 2003).

Der var stillet 16 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget og ændringsforslagene sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Svend Auken (S):

Jeg må sige, at efter at vi netop har været gennem dette forløb, er man glad for, at man har medlemmer som hr. Ole Vagn Christensen som kolleger her i Folketinget.

Med hensyn til lovforslag nr. L 162 har jeg to spørgsmål til ministeren, som jeg håber han kan svare imødekommende på, og en politisk kommentar. Men inden da vil jeg glæde mig over, at det i et meget besværligt forhandlingsforløb lykkedes os at blive enige. Der står meget betydelig samfundsinteresser på spil i denne sag, og jeg synes, det er godt, at det flertal, som i forvejen står bag energireformaftalerne, plus Dansk Folkeparti til sidst blev enige om en løsning.

De to spørgsmål til ministeren er for det første: Ved sikring af forsyningskapaciteten, ved sikring af den fornødne kapacitet, så forsyningerne kan opretholdes, ikke mindst i det østlige Danmark – men det bliver jo også aktuelt i det vestlige Danmark efter nogle år – lægger ministeren i de bidrag, vi har modtaget, og som også er en del af aftalen, meget stor vægt på, at dette problems løsning skal ske på en økonomisk effektiv måde. Det synspunkt kan man jo kun dele, og derfor er det også med i aftalen. Men det er mig magtpåliggende, at ministeren understreger her i dag, at den måde, vi udbygger vores kapacitet på, også skal yde et virkningsfuldt bidrag til opfyldelse af de fælles miljømålsætninger, vi har, og de internationale forpligtelser, vi har på området.

Det andet, som det er vigtigt for mig at få understreget, er, at de oppositionspartier, som deltager i energireformaftalerne, har gjort en meget betydelig indsats for at bevare den meget brede enighed om dansk energipolitik. Vi har forstået det sådan, at heller ikke efter at vi nu har fået denne aftale på plads, er det regeringens hensigt at opsigte de eksisterende aftaler og sige: Nu har vi fået det her på plads, så kan vi bare løbe fra alt det andet. Det er ret vigtigt for mig. Jeg er ikke er sekund i tvivl om, at ministeren vil svare

imødekomme på også dette spørgsmål, men det er vigtigt, at det sker her i salen. Der er altså disse to spørgsmål.

Med hensyn til selve sagen kan det egentlig undre, at den ikke har pådraget sig større offentlig opmærksomhed. Det er en af de største sager, Folketinget overhovedet har haft med at gøre.

Over årene – i al den tid vi har haft elektricitet i Danmark – har forbrugerne, der har været tvunget til at aftage strøm fra et bestemt sted, bidraget til at skabe meget betydelige kapitaler i såvel produktionskapacitet som i både overordnede og almindelige distributionsnet. Man kan sige, at rent juridisk tilhører disse mange milliarder kroner, disse store værdier, der er skabt, formelt henholdsvis de forbrugerejede selskaber – og det er jo godt nok i denne her sammenhæng – og kommunerne. I forbindelse med den meget anstrengte økonomiske situation, kommunerne befinder sig i, har mange kommuner imidlertid været fristet til at realisere disse gevinster og har derved skaffet sig et meget betydeligt beløb til udvidelse af det kommunale forbrug.

Kl. 10.40

På baggrund heraf, og fordi det drejer sig om milliardbeløb for et fåtal af danske kommuner, lavede den tidligere regering med tilslutning fra et flertal i Folketinget en lovgivning, der betød, at bortset fra de penge, kommunerne selv havde skudt ind, skulle alt modregnes i salgsprovenuet. Formålet var naturligvis at forebygge, at der skete salg. Efter regeringsskiftet skete der så det, at man ved en række juridiske fiksfakserier – jeg er ikke bange for at bruge udtrykket – pludselig skabte tvivl om, hvor meget der overhovedet ville blive modregnet af de betydelige værdier, der var skabt af forbrugerne ude i systemet.

For at fjerne denne tvivl besluttede fire partier, nemlig Kristeligt Folkeparti, Det Radikale Venstre, Socialistisk Folkeparti og Socialdemokratiet, sammen at fremsætte et forslag om, at op til 95 pct. af værdierne kunne modregnes. De nuværende regeringspartier har hele tiden været imod, at man beskyttede forbrugernes værdier, og tilhængere af, at kommunerne frit fik lov at sælge, og derfor har det været en meget omtvistet lovgivning.

Så sent som sidste sommer indgik regeringen en aftale med kommunerne om, at de frit kunne sælge og beholde alle pengene, blot de brugte pengene til at nedbringe gælden med. Desværre har den nuværende regering sammen med Dansk Folkeparti flertal i Folketinget for det punkt, og der var ikke tilslutning til det forslag,

som de fire partier, jeg nævnte før, fremsatte i Folketinget. Men til gengæld fik vi på baggrund af forslaget en, synes jeg, god forhandling med regeringen, og det er nu lykkedes at sikre flertal for et forslag, der i realiteten betyder, at det meget store milliardbeløb, som ellers ville være udloddet til forbrug, bliver nedbragt ganske betydeligt.

For det første er det ifølge aftalen naturligvis muligt for kommunerne at lade være at sælge, og det er også pointeret i aftalen, at man kan lade være at sælge nettene, hvis man sælger de kommercielle dele fra. Det tror jeg der er masser af kommuner der vil benytte sig af for at beskytte deres forbrugere, og derfor er der forlods – lad os bare være forsigtige – en femtedel af værdierne, der ikke vil blive omsat i handel og derfor altså heller ikke vil blive udløst i forbrug på bekostning af forbrugerne.

Dertil kommer, at ifølge aftalen er vi enige om, at alle de overordnede net skal skilles ud i et særligt transmissionsselskab. Det betyder, at 25-30 pct. af de værdier, der ellers var kommet i spil, nu vil blive låst i et selskab, og det står udtrykkeligt i aftalen – og det er jeg taknemlig for – at der ikke kan ske frasal, og at der skal være flertal af forbruger- og samfundsrepræsentanter i bestyrelsen.

Endelig er der lagt meget skrappe krav ind i indtægtsrammestyningen, som beskytter forbrugerne – både varmekunderne og elkunderne – i tilfælde af, at man sælger nettene, og det betyder igen en betydelig begrænsning af den kommercielle værdi. Bare den omstændighed, at man ikke længere får forrentet den bundne kapital, at man ikke kan misbruge salgssituationen til at sætte priserne i vejret, at vi i fællesskab – og her vil jeg gerne sige, at ministeren har været imødekomme undervejs, for det lå jo ikke i det oprindelige forslag – har sikret, at vi ikke skaber det, jeg tror ministeren undervejs i forhandlingerne kaldte en malkemaskine, hvor det er forbrugerne, der lægger yver til, og at der modregnes for 40 pct. af værdierne, mens de resterende værdier skal bruges til nedbringelse af gælden eller indefrysning i op til 10 år, begrænser den kommercielle værdi.

Vi har prøvet at lave et regnestykke. Hvis man går ud fra, hvad jeg ikke tror er helt forkert, at det oprindeligt drejede sig om 80 mia. kr., der kunne være kommet ud i forbrug, er vi på nuværende tidspunkt nede på omkring 10 mia. kr. Det vil sige, at vi nærmer os det, der oprindeligt og også senere hen var målsætningen med det,

der fejlagtigt kaldes NESA-loven, og det synes jeg er meget positivt. Man skal være klar over, at vi her har forhindret et af de – jeg har selv brugt det lidt friskfyragtige udtryk – største togrøveri-er i danmarkshistorien.

Det, vi ikke har kunnet forhindre, fordi kommunerne selv har ønsket at sælge anlæggene, er en kommercialisering af denne del af vores elforsyning. Men takket være det udmærkede samarbejde, vi har haft undervejs i forløbet af denne sag, er langt størsteparten af værdierne altså sikret, og jeg synes, det er vigtigt at få sagt til Folketinget her ved anden behandling, at hvis mit regnestykke i øvrigt er rigtigt, har vi altså forhindret udlodning af noget, der minder om 70 mia. kr.

Kl. 10.45

Formanden:

Hr. Martin Lidegaard som ordfører.

Martin Lidegaard (RV):

Vi har her at gøre med et lovforslag, som man roligt kan sige har været forhandlet grundigt. Jeg tror, ordførerne kan medgive mig, at der er brugt mange timer og mange dage, og det er også godt, for det er faktisk et lovforslag, der har stor og vital betydning for hele det danske samfund, for udviklingen af vores energimarked, for forsyningssikkerheden, for miljøvenligheden osv.

Jeg synes, der er meget, meget stor grund til at glæde sig i dag, hvor et bredt flertal vil forholde sig positivt til lovforslaget. Det ville have været ulykkeligt, hvis vi var endt med en smal lovgivning på dette område, der kræver investeringer mange år ud i fremtiden, som kræver stabilitet og sikkerhed for investorerne, og hvor vi netop har startet en liberaliseringsproces, som fordrer, at folk ved, hvad de har at forholde sig til.

Selv om det resultat, vi har fået, ikke nødvendigvis er sådan, som det ville have set ud, hvis Det Radikale Venstre havde haft 90 mandater – og jeg kan roligt sige, at sådan ser det ikke ud – synes jeg dog, det er udtryk for et rimeligt kompromis og et udtryk for, at folkestyret har arbejdet seriøst og har haft et højere ønske om at nå et resultat, der er til gavn for Danmark mere end til gavn for de enkelte partier. Jeg vil gerne takke alle partier og ministeren for, at det er lykkedes.

En af grundene til, at det lykkedes, er jo, at det er en rammeaftale, der er indgået. Jeg skulle hilse og sige, at endnu er der meget at diskutere, og jeg vil gerne kort sige, hvad Det Radikale

Venstre vil lægge vægt på, når vi skal udfylde de rammer, vi er blevet enige om, og som L 162 jo er en del af, om end det ikke er hele aftalen, vi har på bordet i dag.

Som der står i aftalen, og som hr. Svend Auken var inde på, lægger lovforslaget op til, at vi skal forsøge at danne et eller to nationale selskaber, der forestår de store net, altså transmissionsnettene på både elsiden og gassiden. Vi vil også bemyndige et sådant selskab til at overvåge kapaciteten og forsyningssikkerheden på længere sigt, og derfor er det af helt afgørende betydning, hvordan selskabet bliver konstrueret og kommer til at fungere i praksis.

Det Radikale Venstre vil lægge stor vægt på, at der bliver lige vilkår for gas og el, og at der sker en reel adskillelse af netdelen fra produktion og salg. Det er det, der er hele tanken med liberaliseringen, så vi kan få en effektiv konkurrence, og vi vil lægge stor vægt på, at netdelen bliver holdt fri af kommercielle interesser, så man ikke kan tørre sine udgifter af på nettet og dermed på forbrugerne. Men vi vil også lægge vægt på, at den kapacitet og forsyningssikkerhed, vi indarbejder i modellen, tager hensyn til miljødelen på længere sigt.

Hvad angår de mindre net, er det jo ikke nogen hemmelighed, at Det Radikale Venstre også gerne havde set dem adskilt for netop at sikre en reel konkurrence og en reel liberalisering og for på tilsvarende måde forhindre, at kommercielle interesser kunne tørre deres udgifter af på forbrugerne. Vi har fået nogle formuleringer ind i aftalen, der gør, at vi føler os overbevist om, at man vil holde godt øje med det, og jeg kan love, at det vil vi også – dels om forbrugerne alligevel kommer til at betale en ekstraregning, dels om liberaliseringen fungerer og vi får den reelle konkurrence.

Det sidste punkt, jeg vil nævne, der ligger inden for den aftale, som dette lovforslag er en del af, er den vedvarende energi. Jeg nævner det, fordi jeg ved, at mange er bekymrede for de midler, vi er blevet enige om at afsætte til vedvarende energi. Vi vil selvfølgelig arbejde for, at de rent faktisk også går til de nye, spirende teknologier, ikke mindst biogasmasse og sol, og ikke kun til forskning, men også til udvikling og demonstration, så vi får et reelt skub. Der er heller ingen tvivl om, at vi også her gerne havde set et større beløb, men vi har dog sikret nogle midler et godt stykke ud i fremtiden, og jeg kan love, at vi vil holde øje med, at de også bliver brugt rigtigt.

Med disse ord vil jeg endnu en gang glæde mig over, at vi kan tilslutte os L 162 og de ændringsforslag, der er stillet fra flertallets side.

Formanden:

Fru Aase D. Madsen som ordfører.

Aase D. Madsen (DF):

Jeg vil på Dansk Folkepartis vegne beundre hr. Svend Auken's forsøg på at sætte sig på den danske energipolitik i mange år fremover ved at forsøge at få ministeren til at sige her fra talerstolen, at der ikke kan røres ved nogen som helst aftaler. Det kan bekymre Dansk Folkeparti.

Kl. 10.50

Med hensyn til de aftaler, der findes, må det jo være op til ministeren og aftaleparterne at finde ud af sammen, hvor dækkende de er, og hvor gældende de er. Jeg har en lang liste over meget løse bestemmelser, og det ligger i aftalen, at de kan opsiges, så vi har ikke noget problem med det. Men jeg vil med meget stor interesse lytte til ministerens svar.

Problemet er jo de store klimaomkostninger, vi skal i gang med. Det er 2-5 mia. kr., og det er energipolitikken, der skal holde for, så hvis hr. Svend Auken og oppositionen skal have indflydelse på det, må Dansk Folkeparti spørge: Jamen hvad med skatte- og afgiftsstoppet? Om man lægger forbrugsafgifter og klimaafgifter direkte på elforbrugerne eller tager dem op af statskassen, er nøjagtig det samme, og det er da klart, at de omkostninger skal aftales på en sådan måde, at de ikke bringer aftalerne i konflikt med skatte- og afgiftsstoppet. Det er mange penge, og allerede nu bliver forbrugerne pålagt 6 mia. kr. til dækning af omkostningerne i forbindelse med klima og vedvarende energi.

Alt i alt vil jeg sige, at Dansk Folkeparti er tilfreds med, at vi nu er kommet næsten til vejs ende med dette lovforslag. For Dansk Folkeparti har det hele vejen igennem været en forudsætning og et absolut krav, at grundlaget for hele følgelovgivningen, altså L 162, skulle være på plads, inden følgelovgivningen blev færdigbehandlet. Det har holdt hårdt, men nu er aftalen i hus, og vi skal i gang med den omfattende følgelovgivning i det nye folketingsår. Dansk Folkeparti vil stå meget fast på, at lovpakken skal være færdig så tidligt, at den kan træde i kraft senest den 1. januar 2004.

Der er stillet fem ændringsforslag, som Dansk Folkeparti anser for at trække i den rigtige retning. Man sikrer varmemeforbrugerne, elselskaber-

ne slipper for noget administrativt bøv, og der skal ikke modregnes for udbyttet i børsnoterede selskaber. De børsnoterede selskaber er de eneste, forslaget er møntet på, men følgevirkningerne vil i mine og Dansk Folkepartis øjne være meget små og begrænsede, for der er vel ingen, der tror, at Gentofte Kommune eller kommunerne i Københavns Amt bliver ved med at sidde med deres aktier. Aftalen om, at der ikke skal modregnes, dør ud af sig selv.

Jeg har med interesse læst de indlæg, som formanden for Dansk Energi holdt på Dansk Energis årsmøde den 14. maj. Det er mildt sagt ikke roser, der uddeles til lovforslaget og 9. maj-aftalen, og ikke mindst kapitalsagens manglende afklaring og det ejeruafhængige transmissions- og systemansvarsselskab får mange ublide ord med på vejen. Dansk Folkeparti er enig i, at det er en stærkt utilfredsstillende og aldeles uholdbar situation, hvis den uafklarede kapitalsag skal medføre en klageprocedure og eventuelt en retssag mod staten. Det er der ingen der kan være tjent med, og derfor forudsætter Dansk Folkeparti, som vi også har skrevet i vores betækningsbidrag, at ministeren går i dialog med elsektoren med henblik på en rimelig og hensigtsmæssig løsning af de udestående problemer på området.

Som sagt er Dansk Folkeparti tilfreds med den milepæl, vi har nået med dette forslag og 9. maj-aftalen. Vi vil ikke tøve med at finde yderligere løsninger, som kan løsne de bindinger, der begrænser muligheden for optimale løsninger og for, at liberaliseringen kan slå helt igennem. Jeg vil slutte med at sige, at det i hvert fald ikke vil være Dansk Folkeparti, som er stopklods for regeringen, hvis den arbejder mod dette mål, tværtimod.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

For at det, fru Aase D. Madsen sagde, ikke skal give anledning til nogen misforståelser – og jeg beder ministeren høre efter, hvis han har tid til det: Det, jeg ønskede ministerens bekræftelse på, var ikke spørgsmålet om, hvorvidt der nu er skabt en binding til oppositionen, når det drejer sig om klimapolitikken. Det ville være ønskeligt, men det var mildest talt ikke det, der blev spurgt om.

Kl. 10.55

Mit spørgsmål var meget snævert, nemlig spørgsmålet om udbygning af elkapaciteten i fremtiden med henblik på at skabe forsynings-

sikkerhed: at man får en balance mellem på den ene side den økonomiske side af sagen og på den anden side opfyldelsen af vore internationale forpligtelser. Det var alene det, jeg spurgte om.

Undskyld at jeg siger det til fru Aase D. Madsen: Vi har accepteret, at fru Aase D. Madsens parti kommer med i dele af energireformaftalen, men det giver hende ikke adgang til at dømme om aftaleparternes indbyrdes forhold. Jeg spurgte alene ministeren, om han på baggrund af det forløb, vi har haft, kan bekræfte, at det ikke er hans hensigt at opsige disse aftaler, og med al ære og respekt er det altså et anliggende mellem ministeren og hans aftaleparter.

(Kort bemærkning).

Aase D. Madsen (DF):

Jamen hr. Svend Auken er underligt uklar, for nu siger hr. Svend Auken, at man ikke har en aftale på klimaområdet med regeringen, men samtidig vil hr. Svend Auken jo have hånd i hanke med den udbygning, der skal ske på energiområdet, og som sikrer en nedbringelse af CO₂ og koster 2-5 mia. kr. Det ligger fast allerede nu, for der er jo lige indgået en aftale om biogasområdet, som fastsætter en kunstig høj pris på el i 20 år fremefter. Det er en kæmpe stor overpris, det er da atter noget, som elforbrugerne skal betale, og det er da atter en samfundsøkonomisk byrde, der bliver lagt på befolkningen på trods af et skatte- og afgiftsstop.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Der er ikke nogen aftale mellem regeringen og forligspartierne om klima, for det er et af de områder i dansk politik, hvor vi er mest uenige. Men til gengæld har vi nogle internationale forpligtelser, og dem er vi fælles om. Dem har fru Aase D. Madsen aldrig vedkendt sig, men dem har regeringspartierne og flertallet her i Folketinget vedkendt sig. Det er den såkaldte Kyoto-protokol osv.

Jeg beder så høfligt, som jeg kan, fru Aase D. Madsen om at holde sin næse fra det i det videre forløb. Jeg ved ikke, om det er fornærmende af sige det, men det drejer sig altså alene om, at der er en international forpligtelse, og om man vil være med til at yde et virkningsfuldt bidrag til opfyldelsen af denne internationale forpligtelse. Jeg kan love fru Aase D. Madsen, at intet, der sker her i dag, vil blive taget til indtægt for, at hun eller hendes parti eller hendes allierede i de

nuværende regeringspartier har en fornuftig klimapolitik, for det har de desværre ikke.

(Kort bemærkning).

Aase D. Madsen (DF):

Jeg skal sige til hr. Svend Auken her fra Folketingets talerstol, at hverken Dansk Folkeparti eller jeg selv har i sinde at holde vores næse fra noget som helst, der har med energipolitikken og økonomien bag den at gøre. Så er det sagt.

Så vil jeg også gerne have en afklaring. Hr. Svend Aukens parti og de andre partier, der nu er i opposition, står bag betænkningen, som ligger færdig her, og her står der:

»Endelig for det ottende vil partierne lægge vægt på en forsikring fra økonomi- og erhvervsministeren om, at anlæg af ny elproduktionskapacitet ikke kun sker ud fra omkostningshensyn og forsyningsikkerhed, men også skal yde et virkningsfuldt bidrag til Danmarks miljømål og opfyldelsen af internationale forpligtelser.«

Hvis det ikke er at blande klimapolitik ind i L 162, ved jeg ikke, hvad et er, og det er et forsøg på at binde ministeren til noget, som ikke står i aftaleudkastet.

Formanden:

Hr. Kim Andersen som ordfører.

Kim Andersen (V):

Nu er det jo anden behandling af L 162, vi er i gang med, og ikke den energipolitiske redegørelse, som vi får senere på dagen under dagsordenspunkterne 18 og 19. Men jeg vil gerne tilslutte mig de talere, der har været heroppe og har givet til kende, at man er glad for aftalen af 9. maj og den brede politiske enighed, der hermed er opnået om de fremtidige vilkår for dansk energipolitik.

Kl. 11.00

Det er også korrekt, som det har været nævnt, særlig af hr. Martin Lidegaard, at det har været nogle langstrakte og ofte ganske vanskelige forhandlinger, men det er i og for sig ikke så mærkeligt, for det er et tungt politisk område, som er præget af megen teknik og mange politiske forlig.

Det er også et område, der involverer ganske betydelige investeringer, som er helt vitale for samfundets daglige drift, og derfor er det også nyttigt, at sådan nogle forhandlinger tager den tid, de nu engang må tage, og at det bliver gjort grundigt og ordentligt, sådan at man kan sikre,

at der er brede rammer, og at der er enighed om de fremtidige vilkår.

Det synes jeg i høj grad vi kan glæde os over at konstatere med 9. maj-aftalen og den udmøtning, som så finder sted i L 162, som vi her har til anden behandling.

Jeg vil gerne slå fast, at der med det lovforslag, vi her har til behandling, set fra Venstres synspunkt er tale om et gennembrud for en borgerlig, liberal politik i forhold til energi- og miljøpolitikken.

Vi får med de refusionssatser, der opereres med i lovforslaget, reelle incitamenter for kommunerne til at indgå i nogle salg, nogle fusioner af de kommunale elforsyningsvirksomheder, sådan at vi kan få gang i strukturudviklingen og få skabt nogle større og i højere grad konkurrence-dygtige energiforsyningsvirksomheder.

Det er der brug for med den internationalisering, der tegner sig på dette marked, og med den konkurrence, som energisektoren står over for i et liberaliseret europæisk marked. Det er i øvrigt en udvikling, som vi hilser velkommen, og som vi tror vil være til glæde for den enkelte forbruger og for konkurrenceevnen og dermed for virksomhederne.

Det får vi nu mulighed for med de regler, der er fastlagt, samtidig med at vi binder det provenu, som kan modregnes, til en offentlig gældsafvikling, som så også kommer alle samfundsborgere til gode. Det er vi meget glade for, og det er en radikal ændring i forhold til det, som de tidligere regeringspartier stod for, som var en politik, der i den grad fastlåste en gammeldags og ofte uhensigtsmæssig struktur.

Med hensyn til vores klimapolitik og CO₂-reduktioner har vi jo i Venstre, ligesom Det Konservative Folkeparti har det, for længst bekendt os til vores internationale klimaforpligtelser, og det er der ikke ændret ved. Men det er lige så klart, som det er, at vi har bekendt os til disse forpligtelser, at vi vil gøre det på en omkostningseffektiv måde. Det er det, der er udtrykt i regeringens klimastrategi, som der jo også har været forespørgsel om her i salen, og som der foreligger en vedtagelse omkring. Det er det spor, der forfølges i den sammenhæng.

Med hensyn til at sikre energiens adgang til hovedfærdselsåreerne, så vi kan sikre et reelt frit marked, lå det jo i forhandlingsoplægget fra Venstre og Konservative, at vi gerne ville have adskilt hovedtransmissionsvejene – 400-kilovolt-ledningerne og 150- og 132-kilovolt-ledningerne – fra handel og produktion. Vi ville gerne

have en skarpere adskillelse af handel og produktion fra systemansvar og transmission. Det gives der nu i lovforslaget regeringen et meget vægtigt, slagkraftigt mandat til at indgå i forhandlinger med branchen om at få etableret, og det er altså en stadfæstelse af det, som regeringspartierne hele tiden har ønsket.

Vi tror på, at forudsætningen for, at vi kan have et reelt frit marked, også efter at vi har set en strukturudvikling gennemført i sektoren, hvor vi vil se nogle andre koncentrationer, er, at vi får disse ting adskilt, så vi ikke løber ind i noget, der kan karakteriseres som tekniske handelshindringer, og som i kortere eller længere perioder, indtil et Energitilsyn eller en anden kontrolinstans har truffet en afgørelse, vil kortslutte det frie, åbne og liberaliserede europæiske marked her i landet. Det gives der mulighed for med lovforslaget, det hilser vi velkommen, og det forventer vi os rigtig meget af.

Jeg skal slutte med at meddele, at vi naturligvis stemmer for de ændringsforslag, der er stillet af ministeren. Vi kan ikke tiltræde de forslag, der er stillet af Enhedslisten.

Vi synes, der alt i alt er tale om et gennearbejdet lovforslag, som rummer store perspektiver for dansk energiproduktion, forsyningssikkerhed, miljøpolitik og konkurrenceevne, og det er vi fra borgerlig-liberal side overordentlig godt tilfredse med. Vi anser det for at være et reelt gennembrud i forhold til den tidligere socialdemokratiske energipolitik.

Kl. 11.05

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Man kan jo forstå, at hr. Kim Andersen er glad og godt tilfreds med det resultat, der ligger. Det er udtryk for en sejr og et gennembrud for borgerlig-liberal politik og et brud med den tidligere socialdemokratisk-radikale regerings politik på området, sagde hr. Kim Andersen. Jeg har sjældent hørt en ordfører, der har indgået et forlig med en række andre partier, i den grad håne og trampe på sine forligspartnere.

Jeg vil godt spørge hr. Kim Andersen, om det, han sagde, i kort form simpelt hen er en meddelelse om, at dette her er en kæmpesejr for Venstre og De Konservative, for liberalismen, for udsalg af energiselskaberne også til udenlandske selskaber, for hele det princip om privatisering, som gennemsyrrer Venstres politik, og et drønende nederlag for SF, Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre.

Sådan måtte talen forstås. Jeg vil bare bede om at få bekræftet, at det var i grove, hurtige træk indholdet i den melding, der kom.

(Kort bemærkning).

Kim Andersen (V):

Jeg skal i modsætning til hr. Keld Albrechtsen afholde mig fra at forsøge at give karakterer til nogen. Jeg skal konstatere, at vi har lavet en aftale, som vi er overordentlig godt tilfreds med, og det går jeg også ud fra at andre partier er, ellers havde de vel næppe indgået aftalen.

Det er helt klart, at det, der står for i dansk energipolitik og europæisk energipolitik, er en liberalisering. Det er rigtigt, at vi ønsker en liberalisering i energipolitikken, og i den forstand har vi naturligvis set det her som en imødekomelse af vores politik.

Det er ofte, at jeg ikke helt forstår hr. Albrechtsens analyser, og sjældnere, at jeg forstår hans konklusioner. Men jeg må sige, at der i den analyse, som hr. Albrechtsen her fremlagde, er elementer, som jeg synes er til at forstå.

Formanden:

Så er det hr. Keld Albrechtsen, men denne gang som ordfører.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg synes, det var en interessant lille ordveksling, vi her havde, fordi den jo fuldstændig belyser, hvad den her sag går ud på.

Det var sådan, at vi havde et folketingsflertal, som ikke ville acceptere den forskelsbehandling af forbrugerne, som dette her forslag vil resultere i. Der var et folketingsflertal, bl.a. bestående af Dansk Folkeparti, Socialdemokratiet, SF, De Radikale, jeg tror også Kristeligt Folkeparti, som havde det synspunkt, at man ikke kunne acceptere, at man ved salg af disse virksomheder, f.eks. ved salg af NESA, i realiteten tog værdier og ejendomme, som var skabt af forbrugere i alle mulige andre kommuner end dem, der ejer energiselskabet, altså i det tilfælde Gentofte Kommune.

Der krævede folketingsflertallet, at dette problem skulle løses. Det var især Dansk Folkeparti, der fremførte det krav. Det er et krav, som Dansk Folkeparti undervejs i forhandlingerne totalt har svigtet og opgivet, og nu bliver resultatet, at man altså beslægtede det.

Hr. Svend Auken har tidligere brugt udtrykket togrøveri, og det er sådan set meget tæt på sandheden. Det er i hvert fald en form for tyveri

ved højlys dag, som finder sted, for man tager simpelt hen penge, der er skabt af forbrugerne i hele det område, hvor NESA har haft sin virksomhed, og giver Gentofte Kommune adgang til at beslægtede disse midler og fylde hovedparten af dem i egen kasse. 40 pct. af dem kommer så i statskassen, men det ændrer jo ikke ved karakteren af dette togrøveri.

Kl. 11.10

Der var også en række partier, der havde det udgangspunkt, at det ikke måtte ske, og derfor havde de stillet et forslag om, at 95 pct. af de penge, der kom ind, skulle gå i statskassen, fordi det ville forhindre bortsalget. Så kommer regeringen og siger: Vi vil kun acceptere 40 pct., fordi vi vil sikre, at der netop sker et salg. De 40 pct. betyder jo altså, at hvis Gentofte Kommune f.eks. kan sælge sin andel af NESA til 10 mia. kr., så ryger de 6 mia. kr. af disse 10 mia. kr. ned i kassen i Gentofte kommune, så derfor vil de selvfølgelig være interesseret i at sælge.

Det, der var udgangspunktet for Socialdemokratiet, De Radikale, SF og Kristeligt Folkeparti, var, at man skulle forhindre salg, og nu medvirker de altså til en lov, der gør nøjagtig det modsatte, nemlig sætter gang i udsalget af den danske energisektor, og gør, at hr. Kim Andersen i dag kan triumfere og håne Socialdemokratiet, fordi dette lovforslag er udtryk for et brud med den tidligere SR-regerings politik.

Det var fuldstændig korrekt set af hr. Kim Andersen, fordi det, der var øvelsen, som oppositionen tidligere havde stået sammen om, nemlig at der ikke måtte ske den forfordeling af forbrugerne, der måtte ikke ske det salg, er nu endt med et lovforslag, der direkte lægger op til udsalg af hele den danske energisektor, hvilket er et tyveri af forbrugernes penge, især selvfølgelig for de forbrugere, der bor i kommuner, som ikke er medejere af de pågældende energiselskaber.

Jeg vil også gerne sige, at denne her lov er på kanten af og måske en direkte overtrædelse af grundloven. Det er jo sådan, at det kommunale hvile i sig selv-princip har dannet udgangspunkt for de her virksomheder. Det har hidtil været antaget i dansk kommunalret, at man ikke kan tage en hvile i sig selv-virksomhed – det gælder i øvrigt, hvad enten den er kommunalt ejet eller fællesejet af forbrugerne – og sælge den, i hvert fald ikke uden fuldt ud at kompensere de forbrugere, som har været med til at skabe værdierne. Det er formentlig en overtrædelse af grundlovens § 53, altså en ekspropriation.

Nu er det med ekspropriation ikke noget, der bekymrer denne her regering så meget; den er også i gang med at forberede et udsalg af almene boliger, så den har et yderst betændt forhold til grundloven på det her område. Men det kommer altså også til udtryk i det her lovforslag, hvor man går ind og giver kommunalbestyrelser adgang til at beslaglægge værdier, som i realiteten ikke tilhører kommunalbestyrelsen, men tilhører de forbrugere, der har skabt disse værdier. Det følger nemlig af det kommunale hvile i sig selv-princip.

Hvis man gør det, er det sandsynligvis også en overtrædelse af grundlovens bestemmelser om opkrævning af skatter, fordi en sådan beslaglæggelse af midlerne vil kunne betragtes som pålæggelse af en skat og vil altså dermed også være i strid med grundlovens § 43. Så man er også juridisk ude i et totalt morads med dette her lovforslag.

Jeg er ikke jurist nok til at kunne træffe en endelig afgørelse om denne meget komplicerede jura, men jeg vil sige, at jo flere henvendelser, jeg får fra folk, som virkelig har forstand på jura, jo mere overbevist bliver jeg om, at regeringen har forsømt at undersøge forholdet til grundloven ordentligt. Men det kan jo være udtryk for, at regeringen har et sorgløst og ligegyldigt forhold til grundlovens § 73. Så meget om juraen.

Ser vi så på indholdet, står vi jo altså nu i den situation, at vi har et lovforslag, som vil medføre, at kommunerne går i gang med at sælge deres elselskaber, fordi de står i en trængt situation. Det gør Gentofte Kommune ganske vist ikke, men de kan jo så i realiteten bruge penge til fremover at kunne nedsætte deres skatteprocenter ganske betydeligt på andre borgeres bekostning, som bor uden for Gentofte Kommune. Det tyder desværre meget på at de også vil benytte sig af. Vi har set, hvordan Herning Kommune har solgt.

Der kommer så et yderligere problem ind i billedet, som er fuldstændig uløst i det her forslag, og det er det problem, at man sælger ledningsnet, distributionsnet og det hele. I Herning Kommune har de endog solgt vandforsyningen. Dette lovforslag forhindrer på ingen måde, at man fremover ikke alene sælger et energiselskab, men også varmforsyningen og vandforsyningen. Jamen det er helt fantastisk, et flertal i Folketinget sidder bare og kigger på, at man sælger vandforsyningen i Herning!

Hvad er resultatet, når man gør det, når man sælger distributionsnettene? Ja, det er, at det selskab, der overtager distributionsnettene, kommer til at stå i en monopolsituation i forhold til forbrugerne, for hvor skal man ellers få sit vand fra, hvor skal man ellers få sin elektricitet fra, hvor skal man ellers få sin varme fra? Det kan man jo ikke bare gå et andet sted hen og hente. Man har én vandhane, man kan åbne for. Derfor vil det blive et monopol, der bliver dannet.

Så står der i dette lovforslag, og det nærmer sig simpelt hen den højeste grad af komik, at salget ikke må medføre prisstigninger for forbrugerne. Ja, det står der. Der er ikke gnist af forklaring på, hvordan det skulle kunne undgås, for hele konstruktionen går ud på at skabe nogle monopoler, som vil være i stand til at sætte priserne op for forbrugerne. Derfor er det totalt meningsløst, når man skriver i lovforslaget, at det ikke må føre til prisstigninger for forbrugerne, for det er det, som hele konstruktionen går ud på.

Det overrasker mig, at man fra Socialdemokratiets, Det Radikale Venstres og SF's side er indstillet på at acceptere det, al den stund at hele øvelsen fra de partiers side gik ud på at forhindre det. Derfor har vi selvfølgelig gennemført det oprindelige forslag, som de partier fremsatte med 95 pct.s inddragelse af gevinsten til statskassen for at forhindre salget, som et ændringsforslag.

Jeg skal så slutte med at sige, at Enhedslisten også har stillet et ændringsforslag, som går ud på at forhindre det nærmest farceagtige, for oven i alle disse ulykker har man endog vedtaget, at der skal indføres skattefrihed for Gentofte Kommune og ejerne af NESA ved den årlige udlodning af overskuddet.

Det er ikke, fordi det er en stor sag i den store sammenhæng, men det viser, hvor langt man er ude, at man tildeler skattefrihed lige præcis i det tilfælde, hvor man kan sige, at det er nogen af dem, som har allermindst brug for at få en skattelettelse.

Vi må sige fra Enhedslistens side, at vi er dybt skuffede over forløbet i den her sag. Vi er sådan set ikke så meget skuffede over Venstre og Konservative, for de gør bare det, som de hele tiden har villet, nemlig gennemføre en total privatisering og udsalg af den danske energisektor.

Det er så lykkedes for dem, og det er hr. Kim Andersen strålende lykkelig over. Det har han også givet udtryk for. Det er fair nok, for det er

den politiske melding, og det har det hele tiden været for Venstre og Konservative.

Men at Dansk Folkeparti så fundamentalt kunne svigte sine løfter til de forbrugere, der bor uden for ejerkommunerne, og at Socialdemokratiet, Det Radikale Venstre og SF kunne skrive under på noget, som sandsynligvis vil medføre prisstigninger for forbrugerne og manglende kontrol med den danske energisektor og udsalg af ejendomme og afsættelse til udlandet, er meget vanskeligt at forstå.

Formanden:

Så er der fem, der har bedt om korte bemærkninger, først fru Aase D. Madsen.

(Kort bemærkning).

Aase D. Madsen (DF):

Jeg ved ikke, om man skal le eller græde, for hr. Keld Albrechtsen er jo fuldstændig immun over for argumenter, og det, som hr. Keld Albrechtsen siger, er fritsvævende i den blå luft.

Jeg ved ikke, om hr. Keld Albrechtsen ikke læser de dokumenter. Dansk Folkeparti har netop bedt om at få optrykt spørgsmål nr. 7, 8 og 9, der drejer sig om, hvorvidt man kunne omfordele værdierne, således at alle forbrugere fik andel i det.

Jeg har sagt det før, jeg sagde det under førstebehandlingen, og nu må jeg desværre bruge min kostbare tid på at gentage det: Der står under svaret på spørgsmål 9, at hvis der skal ske en omfordeling, vil den kun kunne ske via statskassen ved en særbeskatning af værdierne i elforsyningsvirksomhederne, hvorefter særskatten tilbageføres til forbrugerne. En sådan særskat kan rejse problemer i relation til grundlovens § 73.

Så har jeg også spurgt: Hvad sker der så, hvis man betaler den bundne egenkapital tilbage? Jamen så får forbrugerne i hele forsyningsområdet andel i den kapital. Bedre er der da ingen, der har kunnet gøre det, hverken fra Dansk Folkepartis side eller andre her i det danske Folketing.

Kl. 11.20

(Kort bemærkning).

Ulrik Kragh (V):

Når man har hørt hr. Keld Albrechtsens tale, giver det mig lejlighed til at sige, at det absolut ikke er af samme grund, at jeg stemmer imod forslaget som helhed. Det synes jeg er vigtigt at få præciseret.

Det er da utroligt, som tingene skal blandes sammen. Nu skulle det pludselig være noget

forfærdeligt, at private kunne have vandforsyning. Hvor meget vandforsyning er ikke privat i Danmark? Hvor mange private borer er der ikke, der har det? De får udmærket vand hver dag.

Når det er sådan, at hr. Keld Albrechtsen så siger, at det er et forfærdeligt system, at vi har monopol på el-selskaberne, skal hr. Keld Albrechtsen jo huske på, at i det system, vi har, skal man for at have monopol og for at kunne sende strøm ud til forbrugerne igennem ledningsnettet have en bevilling, og samtidig med det er der givet en indtægtsramme fra statens side.

Der er altså ingen mulighed for at kunne misrøgte forbrugerne i monopolsituationen, og det synes jeg hr. Keld Albrechtsen burde nuancere, når det er sådan, at han står her og skælder ud over den lovgivning, der er undervejs.

(Kort bemærkning).

Kim Andersen (V):

Det, der får mig på talerstolen, er Enhedslistens ordfører, hr. Keld Albrechtsen. Jeg synes, det er nogle meget voldsomme ord og udtryk, hr. Albrechtsen bruger om lovforslag nr. L 162. Jeg har noteret dem ned, men jeg skal af hensyn til hr. Keld Albrechtsen selv undlade at læse dem op, for de var, synes jeg, aldeles utidige i forhold til substansen i lovforslaget og i forhold til lovforslagets langvarige og grundige behandling.

Jeg vil gerne sige, at Venstre, og jeg tror også roligt, at jeg kan nævne Det Konservative Folkeparti, tager på ingen måde let på grundlovens § 53 om ekspropriation. Det er ikke hæderligt at mistænke os for det. Det er og har aldrig været tilfældet.

Det ligger helt klart, at salg af kommunale elforsyningsvirksomheder kun kan ske, hvis man i den pågældende kommune ønsker det af egen fri drift. Ligeledes ligger det klart, at der er valgmuligheder i modregningsprocenterne. Så der kan overhovedet ikke være tale om at anvende det begreb i forbindelse med behandlingen af L 162.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil sige til hr. Kim Andersen, at jeg gjorde mig meget stor umage for at tale så nænsomt som muligt om det her lovforslag. Jeg prøvede faktisk at dæmpe min kritik. Det mener jeg også lykkedes i forhold til indholdet.

Så vil jeg sige til hr. Kim Andersen, at der er ikke noget med eget frit valg for dem, der ejer værdierne, for det gør de forbrugere, der er med i en hvile i sig selv-virksomhed. De er de egentlige ejere, og de bliver ikke spurgt. Deres formue, som de har oparbejdet, bliver bare beslaglagt af en bestemt kommunalbestyrelse, og det er det, der er grundlovsproblemet. Men det kan jeg høre på hr. Kim Andersens indlæg at han muligvis har overset.

Så vil jeg sige til hr. Ulrik Kragh, at det er rigtigt, at der er udmærkede private vandværker, men det er hvile i sig selv-virksomheder. Det er det, der er afgørende. Det er de nuværende selskaber også, indtil det her får lov til at køre, for så er de ikke hvile i sig selv-virksomheder mere, så kan de blive private monopolvirksomheder, som nu kan trække overskuddet ud af virksomhederne, f.eks. til udenlandske selskaber.

Det kan være det amerikanske selskab Enron f.eks., som man jo har fantastiske erfaringer med i USA. De skal såmænd nok komme ligesom Ariva på togområdet. Det skal nok gå fint, når vi får Enron ind. Det er jeg slet ikke i tvivl om. Men nu det er i hvert fald hvile i sig selv-princippet.

Så til fru Aase D. Madsen: Jamen der var to muligheder for Dansk Folkeparti. Den ene mulighed var at fastholde løftet til forbrugerne, nemlig det løfte, at der ikke måtte ske en forskelsbehandling. Det kan man holde ved at stemme for Enhedslistens ændringsforslag, for så bliver der ikke noget salg, og så bliver der heller ikke nogen forskelsbehandling af forbrugerne. Eller også kan man gøre som fru Aase D. Madsen: Man kan kapitulere og opgive det løfte, som man gav forbrugerne, og så henvise til, at ministeren har skrevet i et dokument, at det kan ikke lade sig gøre.

Det er da ynkeligt at se på. Dansk Folkeparti har fået ministeren til at lave et papir, hvor der står, at det, fru Aase D. Madsen havde lovet forbrugerne, desværre ikke kan lade sig gøre. Det er ren ynke. Man kan bare stemme for ændringsforslaget fra Enhedslisten, så kan man opfylde sine løfter, men sagen er, at man har solgt sin sjæl til regeringen, også i den her sag.

Kl. 11.25

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

At høre hr. Keld Albrechtsen og hr. Kim Andersen diskutere lovforslag nr. L 162 er som at høre blinde tale om farverne. Hr. Keld Albrechtsen

kan måske være undskyldt af, at han har mange andre gøremål og ikke har deltaget i forhandlingerne. Derfor vil jeg gerne sige til hr. Keld Albrechtsen – jeg tror ikke, han har haft lejlighed til at høre mit indlæg – at det ikke er rigtigt, at der alene sker en 40 pct.-modregning af salgsprovenuet. Det er ikke den eneste modregning af værdierne.

For det første er der mange, der ikke vil sælge, og der er en direkte, jeg vil ikke sige opfordring, men påpegnings af, at man jo ikke behøver at sælge sit net i kommunerne, og jeg ved, at der er mange kommuner, der ikke gør det. De penge bliver så selvfølgelig ikke udloddet.

Det andet er, at man skiller alle overordnede net – det er 25 pct. af værdierne – ud i et nationalt ejet selskab, der ikke kan handles, der ikke kan sælges. Så laver man en indtægtsrammestyring, og det er der, hr. Keld Albrechtsen ikke har sat sig grundigt nok ind i det, der gør det umuligt at misbruge monopolsituationen, som i øvrigt nedsætter forrentningsprocenten, som gør, at den bundne kapital i fremtiden ikke kan forrentes. På toppen af det kommer så de 40 pct.s modregning.

Det, der er det, om jeg så må sige ærgerlige, for jeg tror egentlig, at hr. Albrechtsen og jeg har mange fælles synspunkter, er, at kommunerne i så betydelig udstrækning udtrykte interesse for overhovedet at sælge. Det er dybt beklageligt, og det skyldes jo den anstrengte kommunale økonomiske situation, de befinder sig i.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Det er jo fair nok at have forskellige politiske synspunkter, som hr. Keld Albrechtsen også sagde, og jeg er, må jeg sige, ikke enig med hr. Keld Albrechtsen i, at det er dejligt med et statsmonopol på det område og fri os for konkurrence og fri os fra at komme forbrugerne til undsætning med lavere priser. Der er politisk forskel, og det er fair.

Det, der ikke er fair, og det er det, der bringer mig på talerstolen, er at stå her og udlægge den aftale på den måde, for det er ikke, og det har jeg allerede nævnt flere gange, en total liberalisering uden nogen for form for statsregulering. Tværtimod har vi fået de strategisk vigtigste net ud, det er nemlig dér, hvor man skal lave kapaciteten, hvor man skal planlægge modningen af hele nettet osv. Dér ligger en masse strategiske valg. Det bliver uafhængigt, og det har aldrig været sikret før.

Så vil jeg bare spørge: Hvad er det for et politisk flertal, hr. Keld Albrechtsen snakker om? Hr. Keld Albrechtsen ved udmærket, at de partier, der indgår i aftalen fra oppositionens side, er lodret uenige med Dansk Folkeparti. Det her er et kompromis. Det har været svært at nå, men der har ikke været et alternativt flertal. Det er simpelt hen forkert.

(Kort bemærkning).

Kim Andersen (V):

Jeg må indrømme, at jeg ikke kan godtage hr. Keld Albrechtsens argumentation om intentionerne i det her lovforslag.

Det er fuldstændig rigtigt, at vi er tilhængere af en liberalisering, at vi er tilhængere af en strukturudvikling. Det har vi arbejdet på længe, og det er vores opfattelse, at det er der mulighed for at komme igennem med nu med vedtagelsen af L 162, om end der også er sikring af forbrugere, af miljøet, af forsyningskapaciteten, og af alt det, der også skal være, så det er en meget styret, afbalanceret og rolig liberalisering, vi vil kunne opnå med det lovforslag her.

Men når hr. Keld Albrechtsen taler om en beslaglæggelse af forbrugernes værdier, må jeg tage skarpt afstand fra argumentationen. Det er der ikke tale om. Vi har som tidligere nævnt af bl.a. hr. Svend Auken indtægtsrammestyringen. Vi har for den bundne kapitals vedkommende bestemmelserne om tilbageføringen til forbrugere f.eks. over nettariffrerne. Og det er jo altså stadig væk en fuldstændig fri afgørelse i den enkelte kommune, om man vil sælge og i givet fald, hvor meget man vil sælge. Så argumentationen fra Enhedslisten og hr. Keld Albrechtsen er ganske enkelt ikke rigtig.

Det er, som om hr. Keld Albrechtsen ikke er klar over, hvad det er, han taler om, hvilket godt kan undre mig, for hr. Keld Albrechtsen var jo med i forhandlingerne et ganske langt stykke hen ad vejen. Vi andre undrede os jo somme tider over, hvad det egentlig var, Enhedslisten forlod forhandlingerne på. Der er noget, der tyder på, at hr. Keld Albrechtsen heller ikke selv helt er klar over det.

Kl. 11.30

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Hr. Kim Andersen har stadig væk ikke forstået problemet med hensyn til ekspropriation og beslaglæggelse af forbrugernes midler.

Når Herning Kommune f.eks. sælger deres el-selskaber, og der dertil er knyttet vandforsyning også i en del af nabokommunen, ja, så er de forbrugere, der har været med til at skabe værdierne og som bor i nabokommunen, altså ikke blevet spurgt. De har ikke frivilligt afgivet deres ejendom, og det er deri, problemet ligger. Det er også den forskelsbehandling, som Dansk Folkeparti lovede i sin tid, da vi startede på det her, ikke måtte ske, og som Dansk Folkeparti har solgt i mellemtiden.

Så jeg tror, at det er hr. Kim Andersen, der på dette punkt ikke har fået sat sig ind i det juridiske problems fulde rækkevidde. Det er jeg nødt til at sige.

Så har både hr. Svend Auken og hr. Martin Lidegaard og hr. Kim Andersen været inde på forhandlingsforløbet. Det er rigtigt, som hr. Svend Auken oplyste, at jeg forlod forhandlingerne. Og hvorfor forlod jeg forhandlingerne? Det gjorde jeg, fordi der lå et forslag om en beskatning på 95 pct., som ville have forhindret salg. Og så kommer regeringen og siger: Jamen det må ikke været mere end 40 pct., fordi der skal åbnes for salg. Og under disse forhandlinger ville regeringen ikke bevæge sig så meget som én procent.

Jeg sad og tryglede og bad økonomiministeren om at få sat procenten op over de 40. Det var fuldstændig fastlåst. Der var ingen mulighed for nogen som helst forbedring af forslaget. Det kalder jeg ikke en forhandling, og derfor forlod jeg forhandlingerne. Fordi det var et diktat fra regeringens side.

Så har hr. Svend Auken ret i, at der var andre punkter, hvor Socialdemokratiet fik nogle indrømmelser. Min pointe er bare, at disse indrømmelser ikke forhindrer salget, ikke forhindrer forskelsbehandling af forbrugere. Og jeg tror heller ikke på – det er jeg desværre nødt til at sige, hr. Svend Auken – at disse meget sindrige og indviklede tekniske konstruktioner i realiteten vil kunne dæmme op for prisstigninger for forbrugere. Det tror jeg ikke på.

(Kort bemærkning).

Ulrik Kragh (V):

Jeg ved ikke, om det er vidensgrundlaget for gældende lovgivning, det kniber med, eller om det er bevidst manipulation, når hr. Keld Albrechtsen taler om at hvile i sig selv.

Hvile i sig selv inden for elforsyningen blev stoppet i 2000. Lovgivningen er i dag delt op i en del af elforsyningen, der kører på fuldt konkur-

rencemæssige vilkår, og en anden del, der kører som monopol.

Det, der kører i den fulde konkurrence, er handel med el, det er produktion, og det er erhvervselskaber, som har andre aktiviteter. De er fuldt kommercielle. Der er nogle enkelte problemer med ejerplacering i forhold til selskabsdannelsen, men ellers kører det fuldt kommercielt i dag.

I den anden del, selve monopoldelen, har vi nettene, hvor der er indtægtsrammer, således at man ikke kan tage for store priser, og hvor der er en bevilling, således at man har hånd i hanke med, at alle forbrugere kan få til en god og fair pris. Og der er et forsyningspligtselskab, således at man skal levere til den rigtige pris.

Hvile i sig selv er forbi. Det er måske det, der gør, at det kniber i forståelsen af, hvordan det egentlig er, elsektoren virker, og det er måske også derfor, at hr. Keld Albrechtsen går til det her med modstand og med et helt andet udgangspunkt end det, jeg har.

(Kort bemærkning).

Aase D. Madsen (DF):

Nu tror jeg, at hr. Keld Albrechtsen skubber nogle ikkeeksisterende forbrugere foran sig i hele denne her sag. Tror hr. Keld Albrechtsen virkeligt, at forbrugerne er mest interesseret i, at 95 pct. af deres værdier bliver eksproprieret til fordel for statskassen? Det tror jeg ikke, de er.

Jeg tror, at forbrugerne udeomkring i kommunerne er mere interesseret i, at de ser nogle penge. Det ser de, qua at de kommunale lån kan nedbringes af provenuet, at man som følge deraf ikke skal betale renter, og at man som følge deraf får lettelse i kommunernes økonomi, som måske kan gå til velfærdsydelse, eller hvad de vil. Det tror jeg er det, de forbrugere, som hr. Keld Albrechtsen skubber foran sig, er interesseret i.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Der er jo sket den ændring i forhold til, da vi i sin tid arbejdede med det, da vi lavede den oprindelige energireform, at kommunerne dengang var stærkt indstillet på at gå ind og løse den opgave, det var at skaffe deres borgere strøm også under liberale vilkår.

Siden den tid og navnlig her i de sidste par år er kommunernes økonomi blevet klemmt ganske betydeligt, og derfor er der nu en større interesse for kommunalt salg. I den situation synes jeg,

det er vigtigt, at man sikrer samfundsinteresser. Og hvad er det?

Kl. 11.35

Først og fremmest, at overordnede net bliver bevaret. For det andet at der ikke kan ske misbrug af de underliggende net. Jeg har lavet et regnestykke, som ingen har modsagt før, nemlig at hvis vi forestiller os, at værdierne, og det tror jeg ikke er helt galt, har været i størrelsesordenen 80 mia. kr., så har man begrænset skaden, om man vil, med 70 mia. kr., altså 70 ud af de 80 mia. kr. Og det er jo ikke noget ringe resultat.

Hr. Keld Albrechtsen skal ikke være blind for, at ikke bare var der ikke flertal for vores forslag om de 95 pct., men der var jo flertal for at ophæve NESA-loven og give pengene helt fri, som det også var aftalt med kommunerne sidste år i juli måned.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil medgive hr. Svend Auken det problem, som Socialdemokratiet stod i, og som jo Socialdemokratiet delte med SF og Det Radikale Venstre, nemlig at man stod i en fortvivlet forhandlingssituation. Man stod dér, hvor Dansk Folkeparti totalt havde svigtet sit løfte til forbrugerne, det vil sige, at der var et flertal i Folketinget af regeringspartierne og Dansk Folkeparti, som var klar til det store udsalg: »Togrøveriet«!

Så går hr. Svend Auken med stor dygtighed, naturligvis, ind i forhandlingerne, som nu hr. Svend Auken kan, og prøver på at mildne resultatet. Og han når så frem til et resultat, hvor der er nogle indrømmelser. Ikke efter min opfattelse noget, der ændrer det samlede billede, desværre, men nogle indrømmelser. Og så ræsonnerer hr. Svend Auken sådan: Nå ja, men sådan er flertalsmulighederne i Folketinget, og det bøjer vi os så for, for vi kan ikke gøre andet.

Men der er altså også den mulighed at sige – og det er selvfølgelig en mulighed, som så lægger op til en konfrontation frem til et nyt folketingsvalg: Jamen vi vil ikke være med til dette. Vi vil ikke tage medansvar for det. Så må regeringsblokken selv gennemføre det og selv tage ansvaret for det, og så må vi prøve at lave det om efter næste folketingsvalg.

Der var så en forskellig vurdering hos Enhedslisten og hos hr. Svend Auken. Vi ville bare ikke gå ind på de vilkår, som regeringen bød os, fordi vi mener, at det underminerer så mange principper.

Så vil jeg sige til hr. Ulrik Kragh med hensyn til »hvile i sig selv«: Det, jeg omtalte, som fuldt ud er »hvile i sig selv«, er vandværkerne. Det er de heldigvis stadig væk, bortset fra det, der er solgt i Herning. Det er jo rigtigt, at der allerede tidligere blev åbnet for noget af elproduktionen, som ikke længere er »hvile i sig selv«. Det beklager jeg dybt. Men vi vil gå til folketingsvalg på at bevare hvile i sig selv-virksomhederne i Danmark, og Venstre vil noget andet, og det er fair nok.

Så var der et spørgsmål mere, det kan jeg så ikke nå at besvare i denne omgang.

Formanden:

Det må vi vente med, ja.

Hr. Martin Lidegaard for endnu en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Jeg kan ikke dy mig for at læse overskriften fra Børsen den 13. maj op, hvor der står: »NESA's ejer raser over elforlig. Gentofte borgmester kalder sin partiformands forlig »urimeligt og grotesk«.

Det er bare for at sige, at det altså ikke er alle i elsektoren, der mener, at det her er sådan en tag-selvbod. Og det får mig – og det var egentlig derfor, jeg kom herop – til at stille hr. Keld Albrechtsen ét spørgsmål: Vil hr. Keld Albrechtsen, som jo har en solid parlamentarisk erfaring og kendskab til det politiske arbejde, give mig ret i, at hvis ikke der var indgået et bredt forlig på dette område, men udelukkende med Dansk Folkeparti, så ville der sandsynligvis have været en langt lavere modregningsprocent, og inden næste folketingsvalg, og inden hr. Keld Albrechtsen vil få sit absolutte flertal – hvad jeg måske kan tvivle på vi kan få under alle omstændigheder – så ville hele molevitten være solgt, uden at hr. Keld Albrechtsen kunne gøre noget som helst?

For så ville kommunerne tænke: Der er ikke noget bredt forlig. Vi risikerer, det bliver lavet om efter næste folketingsvalg. Nu sælger vi, og vi sælger med det samme i et rasende tempo.

Det var, hvad der var sket, hvis hr. Keld Albrechtsen havde fået sin vilje og vi alle sammen var gået fra forhandlingsbordet.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Nej, problemet var, at der stod 40 pct. i ministerens udspil, og det lå fast, og det kunne ikke ændres. Så det ville ikke have påvirket procentsatsen, hvorvidt hr. Martin Lidegaard havde forladt forhandlingerne eller ej. Jeg ved godt, at der var partier, der ville have det længere ned end 40 pct. Det tror jeg ikke ministeren var indstillet på. Jeg havde indtryk af, at det var ministeren, der havde den opfattelse, at det skulle være 40 pct.

Men lad nu det ligge. Uenigheden mellem Det Radikale Venstre og Enhedslisten er simpelt hen den uenighed, der går på, om det er forsvarligt at gå ind og tage medansvar for det, der sker her. Det er der så en forskellig bedømmelse af. Det Radikale Venstre mener, at det er forsvarligt, vi mener ikke, det er forsvarligt. Det er det korte af det lange af den situation.

Kl. 11.40

Så skal jeg give svar til fru Aase D. Madsen, som talte om, at forbrugere jo blev tilgodeset i Gentofte Kommune, eller hun sagde: i de kommuner, hvor de så fik indtægter ved salget. Ja, det er jo rigtigt.

Men det løfte, fru Aase D. Madsen gav, var til de forbrugere, der ikke bor i Gentofte og derfor ikke får andel af gevinsten, men som har været med til at skabe værdierne. Det er de forbrugere, der bliver snydt. Det var de forbrugere, der fik et løfte af fru Aase D. Madsen, og det er de forbrugere, der nu bliver svigtet af fru Aase D. Madsen. Det er dog ganske enkelt at forstå.

Det kan fru Aase D. Madsen ikke bortforklare. Så kan hun glæde sig over, at Gentofte Kommune, som er en af landets rigeste, scorer kassen. Det kan hun så glæde sig over, og det var det, hun gjorde. Jeg fatter ikke, hvorfor lige netop Gentofte Kommune skulle udses til at blive forgyldt. Det er jo altså blevet resultatet af Dansk Folkepartis indsats.

Så skal jeg sige til denne oplysning om, at NESA-ejerne er vrede, at, ja, de ville have haft det hele. De ville have haft alle 100 pct., og så bliver de beskattet med 40 pct., og dem ville de også have haft, for deres grådighed er uden grænser. Det er sådan hos grådige mennesker, at selv om man tager en lille del af gevinsten, så hyler og skrider de. Men det ændrer jo ikke det samlede billede, desværre.

(Kort bemærkning).

Aase D. Madsen (DF):

Jeg skal love for, at man får motion, når hr. Keld Albrechtsen fuldstændig er uimodtagelig for argumenter. Jeg vil bede hr. Keld Albrechtsen om at gå tilbage og se på min ordførertale fra førstebehandlingen af L 34. Jeg mener, at jeg har læst den, inden jeg gik hjemmefra. Der står, vil jeg næsten lægge hovedet på blokken på, at Dansk Folkeparti vil se på, om der kan ske denne udledning i hele forsyningsområdet. Det har Dansk Folkeparti gennem hele det grundige udvalgsarbejde, gennem hele arbejdet med aftalen set på gang på gang på gang og stillet spørgsmål om.

Vi er kommet til det resultat, at det ikke kan lade sig gøre på anden måde, end at den bundne egenkapital kommer tilbage. Så er Dansk Folkeparti ikke så ... jeg vil ikke nævne ordet her fra talerstolen. Men vi er i hvert fald modtagelige for argumenter, der indebærer, at bl.a. grundloven sætter stopper for, at det kan lade sig gøre.

Jeg ved godt, at der i et socialistisk parti ingen grænser er for, hvad man tillade sig i et retssamfund, men det mener Dansk Folkeparti.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Nu vil jeg minde fru Aase D. Madsen om, at det var mig, der gjorde opmærksom på, at det her lovforslag, som fru Aase D. Madsen støtter, er på kant med og måske endda i strid med grundloven. Så det var sådan set mig, der rejste bekymringen for grundloven. Men hvis den nu også har bredt sig til fru Aase D. Madsen, så hun nu også er bekymret for grundloven, så skulle det da glæde mig meget.

Så vil jeg sige til fru Aase D. Madsen, at det er meget vigtigt, tror jeg, for alle at lægge mærke til, hvad det er for en måde, Dansk Folkeparti fører politik på. Vi så det også i sagen f.eks. om takststigninger i den kollektive trafik: Man går ud og giver et løfte, et politisk signal – og jeg tror ikke, det blev misforstået af nogen, der hørte den debat – om, at Dansk Folkeparti ikke ønskede en forskelsbehandling af forbrugerne. Når man så efterfølgende løber fra sine løfter, går man ind og laver sprogvæbninger for at skruer det tilbage og for at få det til at se ud, som om man ikke har givet et løfte.

Men vi må jo så for fremtiden bide mærke i, at man ikke bare skal tage for pålydende, hvad Dansk Folkeparti siger, og hvilke løfter Dansk Folkeparti giver. Det skal man have skrevet ned med en klar håndfæstning. Det skal altså skæres

ud i pap på en sådan måde, at fru Aase D. Madsen ikke får nogen som helst mulighed for bag efter at bortfortolke, hvad det var, hun stod og lovede.

Jeg synes, det er pinligt at se på. Vi oplevede det også f.eks. i sagen om takstilskud til den kollektive trafik, hvor man også løb fra sine løfter. Det synes jeg er en ubehagelig måde af fru Aase D. Madsen at føre politik på. Jeg synes, det er ærligt at stå op og sige, at man gav et løfte, men at man ikke kunne holde det, for det synes man alligevel ikke, da det kom til stykket. Men at forsøge på at bortforklare det synes jeg ikke ser smukt ud.

Formanden:

Så er det hr. Ulrik Kragh som privatist.

Ulrik Kragh (V):

Som det fremgår af betænkningen til lovforslag nr. L 162, stemmer jeg imod. Og jeg vil gerne redegøre for her hvorfor.

Kl. 11.45

Baggrunden for lovforslag nr. L 162 var et ønske om en øget strukturtilpasning inden for den danske elsektor. Vi har fået gennemført en liberalisering, så der er et behov for, at vi får færre selskaber, således at de bliver mere konkurrencedygtige i forhold til de udenlandske selskaber, der også vil agere på det danske marked.

Nu har man så fremsat et lovforslag, ifølge hvilket der foretages en modregning hos en del af ejerne på 40 pct. af den værdi, der bliver solgt for. Det er jo tankevækkende, at den branche, som det her berører, helt konsekvent går ud og siger, at det her i hvert fald ikke er med til at fremme en strukturtilpasning.

Det har brancheorganisationen ELFOR klart meldt ud. Det har Dansk Energi klart meldt ud, og det har de elselskaber, som det her vedrører, også klart meldt ud – og for øvrigt også de øvrige elselskaber, som gerne ville være med til at lave en konsolidering.

Det, der derimod var behov for, hvis man skulle have strukturtilpasningen fremmet, var, at man fik ordnet den kapital sag, der ligger som en tikkende bombe under hele den strukturtilpasning, der er behov for. Der er delt op i bunden og fri egenkapital. Det er et kæmpemæssigt problem. Det burde man samtidig have taget fat på, for så længe det problem ikke er løst, får man ikke den strukturtilpasning.

Hvad bliver konsekvensen så af lovforslag nr. L 162? Ja, det man gerne ville, var en ligestilling

mellem elforbrugerne, således at man havde lige vilkår for forskellige elforbrugere med hensyn til, hvordan de fik del i værdierne, uanset hvordan den historiske tilpasning havde været, om man var et andelsselskab, om man var et børsnoteret selskab, eller om man var et kommunalt elselsskab.

Det argument synes jeg egentlig er meget ædelt, og derfor undrer det mig meget, at man har valgt en modregningsprocent på 40, i og med at situationen er den, at man beskatter andelsselskaber, og man beskatter børsnoterede selskaber med en modregningsprocent på 28, idet man beskatter det som kapitalindkomst. Hvorfor skal kommunerne så betale 40 pct., når andelsselskaber og børselskaber kun skal betale 28 pct.?

Så bliver der sagt, at man ikke kun betaler 28 pct., man betaler rent faktisk 43 pct., hvis situationen er den, at man har en kapitalindkomst over 41.000. Jo, det er udmærket. Det, man bare skal huske på, er, at der kun er 28.000 mennesker i Danmark, der betaler kapitalindkomst på 43 pct. Der er 870.000, der betaler 28 pct., og resten betaler slet ikke kapitalindkomst. Der sker altså en decideret forskelsbehandling af forbrugerne, alt efter om de er kommunalt ejet, om de er et andelsselskab, eller om de er et børsnoteret selskab.

Den urimelighed er fuldstændig historisk betinget, og forbrugerne havde ikke, dengang man etablerede sig, nogen chance for at kunne forudse det. Derfor synes jeg, at det her lovforslag med det indhold, at man har en modregningsprocent på 40, bør stå for fald.

Hvem berører det her så? Ja, det berører København, det berører Odense, det berører Viborg, det berører Hobro, det berører Randers osv. Der er faktisk ca. 1,7 millioner elforbrugere, som det her berører, hvor kommunerne foretager en modregning, der er anderledes end den, man ellers kunne have, hvis det var sådan, man fik det betalt som kapitalindkomst.

Alt i alt må vi sige, at den del af lovforslaget er fuldstændig urimelig. Derfor kan jeg under ingen omstændigheder støtte forslaget, og derfor stemmer jeg imod det.

De øvrige elementer, der ligger i forslaget: Der har vi spørgsmålet om overdragelsen, der ikke må få negativ virkning på prisen. Det er fuldstændig irrelevant, i betragtning af at man i forvejen har en god tøjle i tingene med indtægtsrammerne og med bevillingerne, men o.k. det skader ingenting.

De øvrige ting, der ligger i lovforslaget, om kød- og benmel og elforsyning til øerne, har jeg naturligvis intet imod.

Jeg stemmer for de af regeringen stillede ændringsforslag og imod de af Enhedslisten stillede ændringsforslag, og når vi kommer til tredje behandling, så vil jeg stemme imod med de nævnte begrundelser.

Økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen):

Jeg vil gerne sige, at jeg er meget glad for, at der er en bred enighed om lovforslaget og også om de ændringsforslag, der ligger.

Vi har jo haft en god drøftelse af lovforslaget og ændringsforslagene i dag. Jeg var faktisk ved at tro, at vi også havde en drøftelse af den energipolitiske redegørelse, men det kommer vi jo tilbage til her senere i eftermiddag.

Når jeg er glad for, at vi har fået en bred aftale på det her område, så er det, fordi vi står over for en større udvikling af vores energiselskaber i fremtiden. Jeg mener, det er vigtigt, at der er et flertal, der kan holde hele vejen hjem, når vi rykker om på så store interesser.

Jeg kan sige, at regeringen jo allerede er gået i gang med at forberede, hvordan resten af aftalen kan gennemføres. Det er en stor udfordring at få udmøntet aftalen i lovtækt, og vi tager også højde for det i de kommende drøftelser med energisektoren.

Kl. 11.50

Jeg vil også gerne sige til nogle af de spørgsmål, der er blevet rejst, bl.a. af fru Aase D. Madsen, i dag, at jeg lægger stor vægt på, at vi kan overholde tidsplanen, så et samlet lovforslag kan fremsættes inden udgangen af 2003.

Jeg vil også godt sige til hr. Martin Lidegaard, at jeg er meget enig i de bemærkninger, der er kommet med hensyn til, at vi nu sikrer vores transmissionsselskaber adskilt fra kommercielle interesser. Det har der også været en bred enighed om i hele Folketinget. Også det skal vi have affattet inden udgangen af 2003, forhåbentlig i en dialog med parterne på området.

Jeg vil også godt sige til hr. Svend Auken, at regeringen selvfølgelig ønsker, at Danmarks miljømål og de internationale forpligtelser skal opfyldes på den mest omkostningseffektive måde. Når der nu skal etableres en ny elproduktionskapacitet, så vil vi naturligvis se på, hvordan det kan bidrage til en omkostningseffektiv opfyldelse af miljømålene.

Jeg vil også gerne sige, at i vores klimastrategi har vi jo netop noteret os EU's kvotesystem. EU har fremlagt et forslag til direktiv om forhandling om CO₂ og udledningskvoter mellem EU-landene. Der er i december 2002 opnået enighed i Ministerrådet om direktivet, men endelig behandling i Europa-Parlamentet udestår.

Det indebærer altså, at der i 2005 skal indføres CO₂-kvoter for virksomhederne inden for energisektoren, primært elproducenterne og en række energiintensive industrier. Vi er også godt klar over, at det ikke bliver til priser på overtrædelse af CO₂-kvoterne som dem, vi har i dag. Derfor bliver der selvfølgelig et stort arbejde med at opfylde vores internationale forpligtelser.

Så har jeg også noteret mig, at der står skrevet i betænkningen, at man lægger vægt på, at regeringen ikke løber fra sin aftale og opsiger aftalerne. Jeg vil meget gerne sige, at der er ingen intentioner om, at regeringen skulle løbe fra aftaler på det her område. Jeg kan sige endnu en gang, at med den aftale, der nu er indgået, er der selvfølgelig stor forskel på, hvordan vi opfatter tingene. Det er der jo ikke nogen tvivl om, men jeg mener faktisk, at vi har fået lagt sporene til Danmarks energipolitik i de kommende år.

Der bliver meget, der skal udmøntes i de kommende år. Vi ved alle sammen, at vi står over for nye forhandlinger om Nordsøen. Hele vores transmissionssystem skal til at omlægges. Der er meget, der skal udmøntes, og det ser jeg selvfølgelig frem til at vi i en god dialog kan få på plads.

Der kommer til at pågå ikke så få møder, inden vi kommer så langt. I dag vil jeg glæde mig over, at vi står med et lovforslag, ifølge hvilket der er indgået en bred aftale om udmøntning af Danmarks energipolitik i fremtiden, og det synes jeg vi skal være tilfredse med. At der så indimellem er forskelle parterne imellem, skal jeg være den første til at indrømme.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Jeg tror, ministeren er af god vilje, og jeg tror ikke, der er noget problem, men jeg fortolker ministerens svar sådan, at svaret på begge mine spørgsmål var ja.

(Kort bemærkning).

Økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen):

Jeg har jo netop tilkendegivet her i dag, at der kommer til at pågå mange drøftelser i denne her sag. Jeg har helt klart tilkendegivet, at vi vil opfylde vores internationale forpligtelser, men at det skal foregå på en omkostningseffektiv måde.

Jeg har også sagt, at vi nu har fået lagt sporene til en meget bred aftale på energiområdet, udvikling af vores energiselskaber m.v. på en måde, så vi nu får skilt handel og produktion, den kommercielle del fra transmissionsselskaberne og lignende. Det synes jeg er meget, meget vigtigt for fremtiden.

Jeg har også tilkendegivet, at regeringen har en klimastrategi, der er forskellig fra det, Socialdemokratiet og hr. Svend Auken mener. Omvendt har jeg sagt, at vi vil, også på en omkostningseffektiv måde, sørge for, at der i tiden fremover skal skabes en forsyningskapacitet, der kan gøre, at vi opretholder vores energisektor på en måde, så vi sikrer både forbrugerne og virksomhederne i fremtiden.

Kl. 11.55

Jeg vil også gerne sige, at vi jo ikke står lige over for at skulle øge forsyningskapaciteten på det her område, og jeg ved også godt, at vi har haft en kamp parterne imellem om, hvordan det skal se ud. Vi får CO₂-kvoterne, som vi skal rette os efter på den internationale side.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 2 forkastedes, idet 2 stemte for, 102 imod.

Ændringsforslag nr. 1 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 3 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 4 vedtoges med 102 stemmer for mod 2.

Ændringsforslag nr. 5-16 vedtoges uden afstemning.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Jeg kan allerede nu oplyse, at afstemning om eventuelle forslag til vedtagelse vedrørende den sidste forespørgsel, F 65 til beskæftigelsesministeren, vil blive udskudt til i morgen, fredag den 23. maj 2003.

Om eventuelle afstemninger i tilknytning til den første forespørgsel vil vi lige se tiden an efter frokost.

Jeg skal her udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.00.

Mødet udsat kl. 11.58

Mødet genoptaget kl. 13.00

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Anden behandling af lovforslag nr. L 176: Forslag til lov om finansiel virksomhed.

Af økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen).

(Fremsat 12/3 2003. Første behandling 28/3 2003. Betænkning 8/5 2003).

Der var stillet 39 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget og ændringsforslagene sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen):

Der har i den senere tid været en del drøftelser både i pressen og blandt Folketingets medlemmer om længden af de opsigelsesvarsler, forbrugere har på deres forsikringer.

Jeg vil godt gøre opmærksom på, at regeringen lægger stor vægt på, at der skabes større

mobilitet og konkurrence på forsikringsmarkedet, og det blev også fremhævet i »Konkurrence-redegørelse 2002«. Jeg vil også godt tilkendegive, at jeg har til hensigt at stille et ændringsforslag, der pålægger de forsikringselskaber, som udbyder forbrugerforsikringer, at tilbyde forbrugere, at forsikringen kan tegnes med en kort opsigelsesfrist på 30 dage.

Regeringen finder ikke, at det vil være hensigtsmæssigt at begrænse forbrugernes valgfrihed ved at tvinge forsikringsselskaberne til udelukkende at tilbyde forsikringer med et kort opsigelsesvarsel. Forbrugernes valgfrihed er i denne forbindelse det vigtigste. Forbrugere skal omvendt heller ikke afskæres fra at tegne en forsikring med et længere opsigelsesvarsel, hvis denne eksempelvis er billigere; forskellige forbrugere prioriterer jo forskelligt.

Med dette ændringsforslag vil forbrugere blive sikret en reel mulighed for at vælge forsikringer med kort opsigelsesvarsel, og jeg er sikker på, at konkurrencen mellem forsikringsselskaberne vil sikre, at prisen på forsikringen også er den rigtige. Justitsministeren er naturligvis indforstået med, at denne ændring gennemføres i dette lovforslag frem for i lovforslaget om ændring af forsikringsaftaleloven.

Colette L. Brix (DF):

Jeg skal bede om, at vi trækker lovforslag nr. L 176 tilbage til udvalget.

Frode Sørensen (S):

Jeg skal ikke protestere imod, at det bliver sendt tilbage til udvalget, det kan være ganske udmærket, men blot gøre opmærksom på, at vi måske her er i en situation, hvor man nu flytter en arm fra den ene skulder over på den anden skulder, i det her tilfælde flytter man den fra Justitsministeriet og over til erhvervs- og økonomiministerens.

Det, det drejer dig om her, er opsigelsesfristerne på et forsikringsprodukt, som forsikringsselskaber skal have på hylden, og jeg skal måske give et eksempel: Når det nu kommer ind i den finansielle lovgivning, og det eksempelvis er en bilforsikring, så vil der på hylden være tre bilforsikringer med det samme indhold. Den ene vil kunne opsiges med 1 måneds varsel, den anden vil kunne opsiges med 3 måneders varsel og en tredje med måske 12 måneders varsel, og det kunne egentlig være ganske udmærket. Men man skal være opmærksom på, at meningen med dette forslag altså er at trække den ud af